

πλάι σ' αυτούς κι αυτές που πολεμούν
στο **Κομπάνι**

Δέ χύνουν δάκρυ
μάτια που συνηθίσαν να βλέπουνε φωτιές
δὲ σκύβουν τὸ κεφάλι οἱ μαχητὲς
κρατᾶν ψηλὰ τ' ἀστέρι
μὲ περηφάνεια
δὲν ἔχουμε καιρὸ νὰ κλαίμε τοὺς συντρόφους
τὸ τρομερὸ σ' αὐτὸς κάλεσμα
μὲς στὴ ψυχὴ μας
κι οἱ δεκαπέντε σ' αὐτὲς καρδιές
θὲ νὰ χτυπᾶνε
μαζὶ μας
τὸ σιγανὸ σ' αὐτὸ βόγγισμα
σὰν προσκλητήρι
χτυπᾶ στ' ἀφτιά μας
σὰν τὸν ἀντίλαλο βροντῆς.

Στάχτη θὰ γίνεις κόσμ' αὐτὸς γερασμέν' αὐτὸς
σοῦ 'ναι γραφτὸς ὁ δρόμος
τῆς συντριβῆς
καὶ δὲ μπορεῖς νὰ μᾶς λυγίσῃς
σκοτώνοντας τ' ἀδέρφια μας τῆς μάχης
καὶ νὰ τὸ ξέρῃς
θὰ βγοῦμε νικητὲς
κι ἄς εἶναι βαριές μας
οἱ θυσίες.

Μαύρη ἐστὶν θάλασσα γαλήνεψε
τὰ κύματά σου
καὶ θὰ 'ρθεῖ ἡ μέρα ἡ ποθητὴ
ἡ μέρα τῆς εἰρήνης
τῆς λευτεριάς σου
ὦ ναι θὰ 'ρθεῖ
ἡ μέρα που θ' ἀρπάξουμε τίς λόγχες
που μὲς στὸ αἷμα τὸ δικό μας
ἔχουνε βαφτεῖ.

Ναζὶμ Χικμέτ, Στους δεκαπέντε συντρόφους

ακα
εαακ
akaeak.wordpress.com

Αφίσα της Αριστερής Κίνησης Αρχιτεκτονικής - ΕΑΑΚ